

дома си и намислилъ да напише Либену писменце. Той извадилъ изъ раклето едно парче хартия, която останала отъ ланската есенъ, когато баба Хаджийка залѣпила прозорците си; извадилъ изъ поѣсътъ си дивитѣтъ, който приличалъ на арнаутски пищовъ, изтѣрсилъ изъ него едно орлиово перо; сѣдналъ на земята турски, турилъ хартията на колѣното си, изплѣзилъ езикѣтъ си и захваналъ да пише :

Любезные , дѣдо Либене, вси домочадки и чадца, здраствуйте
о Господѣ многолѣтно !

Не ми е писмото за друго, а само да са разбереме какъ сме живо и здраво, и молимъ бога за ваше здраве. Не подобаетъ намъ на старость распри заводити, яко и господъ нашъ не веде ихъ заводити, и свѣта Богородица троеручица не веде, и свѣти Синай, и свѣти Спасъ, и свѣти Георгій, и свѣти Ованъ, и свѣти Врачъ, и всѣ свѣтии, богоносніе и мученики не велѣша. Прозрите како глаголетъ Го-